

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 752/2022
06.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 55К 438/20 од 01.02.2022. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 43/22 од 15.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 55К 438/20 од 01.02.2022. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 43/22 од 15.04.2022. године, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 55К 438/20 од 01.02.2022. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 70.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у одређеном року не плати новчану казну, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће за сваких започених и неплаћених 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка приватном тужиоцу износ од 156.230,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 43/22 од 15.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића, а пресуда Основног суда у Краљеву 55К 438/20 од 01.02.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Аврам С. Антонијевић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и члана 460. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, преиначи побијане пресуде и окривљеног АА на основу члана 423. став 1. тачка 1) ЗКП, ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, по закону није кривично дело, с обзиром да изрека првостепене пресуде не садржи битан елемент кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, и то да је окривљени инкриминисане речи изговорио у намери омаловажавања приватног тужиоца, адвоката ББ, а што је према ставу одбране битно обележје овог кривичног дела.

Поред изнетог, бранилац окривљеног указује да у конкретном случају има места примени члана 170. став 4. КЗ, а не члана 170. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то, по налажењу овог суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу један изреке првостепене пресуде, и то да је окривљени АА у урачунљивом стању, свестан свог дела и хтео његово извршење, као и да је његово дело забрањено, увредио и омаловажавао другог – приватног тужиоца тако што је у свом исказу у својству туженог рекао да: „У предмету сам све сам морао да радим, да тужилац (адвокат ББ) ништа није писао, већ је стављао печат на оно што ја напишем, преварант један“, јасно произилази да се у радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја како објективна тако и субјективна кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Наиме, за радњу кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ довољан је умишљај јер није неопходно да садржи у изреци намеру окривљеног да омаловажи

оштећеног те стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. у вези става 1. – 3. КЗ, када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреда из става 1. члана 170. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде.

Међутим, како из чињеничног описа радње окривљеног АА, утврђеног у ставу један изреке првостепене пресуде, не произилази да је окривљени увредљиву изјаву дао у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле, како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. КЗ, то стога намера омаловажавања не мора бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а следствено изнетом, Врховни касациони суд оценио је као неосноване и наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер нема услова за примену члана 170. став 4. КЗ.

Имајући у виду да се бранилац окривљеног у делу захтева позива и на повреду закона из члана 460. став 1. ЗКП, учињену од стране другостепеног суда, а која повреда одредаба ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић